

Bruxelles, 19.6.2019.
COM(2019) 282 final

IZVJEŠĆE KOMISIJE EUROPSKOM PARLAMENTU I VIJEĆU

**o primjeni poglavlja IV. Uredbe (EU) 2015/847 o informacijama koje su priložene
prijenosu novčanih sredstava**

I. Uvod

Uredba (EU) 2015/847¹ o informacijama koje su priložene prijenosu novčanih sredstava (u daljnjem tekstu „Uredba”) i Direktiva 2015/849/EU² o sprečavanju korištenja financijskog sustava za pranje novca ili financiranje terorizma (u daljnjem tekstu „Direktiva o sprečavanju pranja novca”) čine modernizirani regulatorni okvir za borbu protiv zlorabom financijskog tržišta kojim se jamče njegova sigurnost i integritet te promiču najviši standardi za sprečavanje pranja novca i financiranja terorizma (SPNFT).

Glavni je cilj Uredbe povećati transparentnost prijenosa sredstava, čime se olakšava sprečavanje, otkrivanje i istraga pranja novca i financiranja terorizma. U tu svrhu Uredbom se pružateljima platnih usluga propisuje niz obveza u pogledu informacija o platiteljima i primateljima koje moraju biti priložene prijenosima novčanih sredstava. Nacionalna nadzorna tijela, s druge strane, zadužena su za praćenje usklađenosti pružatelja platnih usluga s odgovarajućim odredbama Uredbe.

To je uređeno u poglavlju IV. Uredbe koje sadržava niz odredbi o sankcijama i praćenju. Njime se od država članica zahtijeva da uspostave režim administrativnih sankcija i mjera koje se primjenjuju na kršenja Uredbe, čime se omogućuje pozivanje na odgovornost i fizičkih i pravnih osoba. Osim toga, u tom su poglavlju navedena posebna kršenja koja bi trebala biti sankcionirana. Njime se također obvezuju nacionalna nadzorna tijela da objave sankcije i mjere koje nameću te se navode relevantni kriteriji za utvrđivanje odgovarajućih sankcija. Naposljetku, u poglavlju IV. zahtijeva se uspostava djelotvornog okvira za izvješćivanje o kršenjima i praćenju usklađenosti.

Člankom 22. stavkom 2. Uredbe zahtijeva se sljedeće: „Nakon što države članice priopće pravila iz stavka 1. ovog članka Komisiji i Zajedničkom odboru europskih nadzornih tijela u skladu s člankom 17. stavkom 3., Komisija podnosi izvješće Europskom parlamentu i Vijeću o primjeni poglavlja IV., posebno uzimajući u obzir prekogranične slučajeve.”

Ovo je izvješće pripremljeno za potrebe članka 22. stavka 2. U prvom dijelu izvješća opisuje se stanje provedbe poglavlja IV. Uredbe u državama članicama, s naglaskom na važnim horizontalnim pitanjima provedbe, koja su zajednička za više država članica³. U drugom dijelu izvješća navodi se pregled aktivnosti sankcioniranja koje provode različita nacionalna nadzorna tijela. Pri izradi ovog izvješća Europska komisija („Komisija”) koristila je

¹ Uredba (EU) 2015/847 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o informacijama koje su priložene prijenosu novčanih sredstava i o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1781/2006, SL L 141, 5.6.2015., str. 1.–18.

² Direktiva (EU) 2015/849 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o sprečavanju korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma, o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive 2005/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i Direktive Komisije 2006/70/EZ, SL L 141, 5.6.2015., str. 73.–117.

³ Time se ne dovode u pitanje postupci zbog povrede koje je Komisija već pokrenula ili koje će Komisija pokrenuti protiv država članica u pogledu potpunosti i usklađenosti nacionalnog provedbenog zakonodavstva ili primjene ili provedbe njihovih obveza.

obavijesti država članica dostavljene Komisiji u skladu s člankom 17. stavkom 3. Uredbe, procjenu tih obavijesti te usmeni i pisani doprinos država članica u okviru stručne skupine za sprečavanje pranja novca i financiranja terorizma.

II. Provedba poglavlja IV. Uredbe 2015/847 o sankcijama i praćenju

A. Opće primjedbe

Uredba je u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama. Međutim, u pogledu poglavlja IV. predviđa se da će države članice možda morati donijeti određene provedbene mjere. Stoga su države članice morale do 26. lipnja 2017. Komisiji dostaviti svoja nacionalna pravila o administrativnim sankcijama i mjerama koje se primjenjuju u slučaju kršenja Uredbe. Komisija je ocijenila zaprimljene obavijesti i zaključila da je provedba relevantnih odredbi u državama članicama općenito zadovoljavajuća. Ipak, procjenom je utvrđeno i nekoliko nedostataka.

B. Procjena provedbe pojedinačnih odredaba poglavlja IV.

a) Članak 17. – Administrativne sankcije i mjere

U skladu s člankom 17. stavkom 1. Uredbe države članice moraju donijeti pravila o učinkovitim, razmjernim i odvraćajućim⁴ administrativnim sankcijama i mjerama koje se primjenjuju na kršenje Uredbe i osigurati njihovu provedbu. Te sankcije i mjere moraju biti u skladu sa sankcijama utvrđenima u okviru Direktive o sprečavanju pranja novca. Komisija je utvrdila da su gotovo sve države članice pravilno provele glavni dio te odredbe. Međutim, nekoliko država članica nije pravilno provelo drugu rečenicu članka 17. stavka 1. jer se u njihovim nacionalnim zakonodavstvima ne predviđa jedna ili više sankcija koje su dostupne u okviru Direktive o sprečavanju pranja novca ili se određuju nedostatne razine dostupnih novčanih kazni. Kad je riječ o potonjem, utvrđena je i neusklađenost s Direktivom o sprečavanju pranja novca i neodvraćajući učinak takvih sankcija.

Člankom 17. stavkom 1. drugim podstavkom omogućuje se državama članicama da ne utvrđuju pravila o administrativnim sankcijama i mjerama za kršenja Uredbe koja podliježu kaznenim sankcijama prema nacionalnom pravu. Samo je nekoliko država članica odabralo tu mogućnost.

Člankom 17. stavkom 2. od država članica zahtijeva se da osiguraju da se administrativne sankcije ili mjere mogu primijeniti na članove upravljačkog tijela i na druge fizičke osobe

⁴ Pri ocjeni učinkovitosti, proporcionalnosti i odvraćanja potrebno je uzeti u obzir jesu li kazne prikladne za osiguravanje usklađenosti s pravom EU-a i postizanje željenog cilja (učinkovitost) kao i da kazne na odgovarajući način odražavaju težinu kršenja i da ne prelaze ono što je potrebno za postizanje željenog cilja (proporcionalnost) te da kazne imaju odvraćajući učinak na počinitelja, kojega bi trebalo spriječiti da ponovi kazneno djelo, i na druge potencijalne počinitelje, koje bi trebalo spriječiti da počine navedeno kazneno djelo (odvraćajući učinak).

koje su odgovorne za kršenje obveze nametnute pružatelju platnih usluga na temelju Uredbe. Gotovo su sve države članice pravilno provele tu odredbu.

U skladu s člankom 17. stavkom 4. nacionalna nadzorna tijela, kada obavljaju svoje funkcije u skladu s Uredbom, trebala bi raspolagati svim potrebnim nadzornim i istražnim ovlastima. Iako Uredba ne sadržava dodatne pojedinosti, kako bi se mogle smatrati učinkovitim, dostupne nadzorne i istražne ovlasti trebale bi u pravilu uključivati pravo da se od pružatelja platnih usluga zatraže informacije ili dokumenti, pravo na pokretanje istraga i posjete na licu mjesta itd. Gotovo sve države članice pravilno su provele tu odredbu.

Člankom 17. stavkom 4. drugom rečenicom zahtijeva se da nadzorna tijela surađuju u provedbenim aktivnostima i usklađuju svoje djelovanje, što je ključno s obzirom na često prekograničnu prirodu pranja novca i financiranja terorizma. Nažalost, nekoliko država članica nije pravilno provelo obvezu suradnje, a velika većina država članica zanemarila je obvezu usklađivanja djelovanja koju nameće Uredba. Nekoliko država članica uopće nije donijelo nikakve povezane provedbene mjere.

Članak 17. stavci 5. i 6. odnose se na odgovornost pravnih osoba u slučaju kršenja navedenih u članku 18. Uredbe⁵. Konkretno, člankom 17. stavkom 5. od država članica zahtijeva se da osiguraju da se pravna osoba može smatrati odgovornom za kršenja koja u njihovu korist počinu bilo koja osoba koja ima vodeću poziciju u pravnoj osobi. U Uredbi je nadalje naveden popis alternativnih kriterija kojima se omogućuje donošenje zaključka o vodećoj poziciji fizičke osobe⁶. Slično tomu, u skladu s člankom 17. stavkom 6. države članice trebale bi osigurati da se pravna osoba može smatrati odgovornom ako je nedostatak nadzora ili kontrole od strane osobe iz članka 17. stavka 5. omogućio da osoba koja je podređena toj pravnoj osobi počinu kršenje iz članka 18. u korist te pravne osobe. U pogledu obje točke utvrđeni su brojni slučajevi nepravilne provedbe. Dok neke države članice uopće nisu provele sve navedene članke, druge ih nisu pravilno provele.

U skladu s člankom 17. stavkom 7. nadzorna tijela trebala bi izvršavati svoje ovlasti sankcioniranja izravno, u suradnji s drugim tijelima, u okviru svoje odgovornosti delegiranjem na ta druga tijela, ili podnošenjem zahtjeva nadležnim pravosudnim tijelima. Komisija je u dostavljenim obavijestima utvrdila da nadzorna tijela gotovo svih država članica mogu izvršavati svoje ovlasti sankcioniranja izravno, a mnoga od njih također mogu surađivati s drugim tijelima.

b) Članak 18. – Posebne odredbe

U članku 18. navedena su četiri posebna kršenja Uredbe za koje se mogu primijeniti sankcije:

⁵ Popis kršenja za koja se mogu primijeniti sankcije u skladu s člankom 18. nalazi se u sljedećem odjeljku izvješća.

⁶ Na temelju članka 17. stavka 5. vodeća pozicija u pravnoj osobi može se temeljiti na sljedećem:

- (a) ovlaštenju za zastupanje pravne osobe;
- (b) ovlaštenju za donošenje odluka u ime pravne osobe; ili
- (c) ovlaštenju za obavljanje kontrole u pravnoj osobi.

- (a) opetovano ili sustavno neuključivanje traženih informacija o platitelju ili primatelju od strane pružatelja platnih usluga;
- (b) opetovan, sustavan ili ozbiljan neuspjeh pružatelja platnih usluga da čuva evidenciju;
- (c) neuspjeh pružatelja platnih usluga da provede djelotvorne postupke utemeljene na riziku;
- (d) ozbiljan propust posredničkog pružatelja platnih usluga da poštuje odredbe Uredbe o otkrivanju informacija o platitelju ili primatelju koje nedostaju te prijenosima novčanih sredstava pri kojima nedostaju informacije o platitelju ili primatelju.

U skladu s člankom 18. administrativne sankcije i mjere koje se primjenjuju na ta kršenja trebale bi uključivati barem one utvrđene člankom 59. stavcima 2. i 3. Direktive o sprečavanju pranja novca⁷.

Pri provedbi te odredbe mnoge su države članice nadmašile ono što se traži u članku 18. jer su sankcionirale ne samo kršenja navedena u tom članku, nego i sva kršenja Uredbe. Međutim, utvrđeno je nekoliko slučajeva nepravilne provedbe s obzirom na to da se u nacionalnom zakonodavstvu određenih država članica ne predviđa jedna ili više administrativnih sankcija i mjera utvrđenih relevantnim člankom Direktive o sprečavanju pranja novca te je utvrđeno da u slučaju nekoliko nacionalnih zakonodavstava razine dostupnih novčanih sankcija nisu dovoljno visoke.

c) Članak 21. – Izvješćivanje o kršenjima

Člankom 21. stavkom 1. Uredbe zahtijeva se od država članica da uspostave djelotvorne mehanizme kojima se potiče prijavljivanje kršenja Uredbe nacionalnim nadzornim tijelima. Ti mehanizmi trebali bi uključivati barem one iz članka 61. stavka 2. Direktive o sprečavanju pranja novca u pogledu prijave o kršenju i zaštite zaposlenika te optuženih i drugih relevantnih osoba⁸. Procjenom je utvrđeno da nekoliko država članica nije provelo tu odredbu

⁷ Na temelju članka 59. stavaka 2. i 3. Direktive (EU) 2015/849 dostupne administrativne sankcije i mjere trebale bi uključivati barem sljedeće:

- (a) javnu izjavu u kojoj se utvrđuje fizička ili pravna osoba te priroda kršenja;
- (b) nalog kojim se fizičkoj ili pravnoj osobi nalaže da prestane s takvim postupanjem i da takvo postupanje više ne ponovi;
- (c) ako obveznik podliježe odobrenju, povlačenje ili suspenziju odobrenja;
- (d) privremenu zabranu kojom se svakoj osobi koja obnaša upravljačke dužnosti u obvezniku odnosno svakoj drugoj fizičkoj osobi koja se smatra odgovornom za kršenje zabranjuje obavljanje upravljačke dužnosti u obveznicima;
- (e) maksimalne administrativne novčane kazne koje su barem dvostruko veće od iznosa koristi koja je proizašla iz kršenja ako se ta korist može utvrditi ili u iznosu od najmanje 1 000 000 EUR.

Ako je dotični obveznik kreditna institucija ili financijska institucija, države članice osiguravaju da se mogu primijeniti i sljedeće sankcije:

- (a) u slučaju pravne osobe, maksimalne administrativne novčane kazne u iznosu od najmanje 5 000 000 EUR ili 10 % ukupnoga godišnjeg prihoda;
- (b) u slučaju fizičke osobe, maksimalne administrativne novčane kazne u iznosu od najmanje 5 000 000 EUR.

⁸ Na temelju članka 61. stavka 2. Direktive (EU) 2015/849, mehanizmi kojima se potiče izvješćivanje trebali bi uključivati barem sljedeće:

- (a) posebne postupke za primanje prijave o kršenju te daljnje aktivnosti u vezi s tim prijavama;
- (b) odgovarajuću zaštitu zaposlenika obveznika ili osoba u sličnom položaju koji prijave kršenja počinjena unutar obveznika;
- (c) prikladnu zaštitu optužene osobe;
- (d) zaštitu osobnih podataka koji se tiču osobe koja prijavljuje kršenje i fizičke osobe koja je navodno odgovorna za kršenje u skladu s načelima utvrđenima u Direktivi 95/46/EZ;
- (e) jasna pravila kojima se u svim slučajevima osigurava povjerljivost u odnosu na osobu koja prijavljuje

Uredbe kao ni odgovarajući članak Direktive o sprečavanju pranja novca. Nadalje, u nacionalnim zakonodavstvima nekoliko država članica nije utvrđen jedan ili više mehanizama predviđenih Direktivom o sprečavanju pranja novca.

Člankom 21. stavkom 2. Uredbe obvezuje se pružatelje platnih usluga da u suradnji s nacionalnim nadzornim tijelima uspostave odgovarajuće interne kanale za prijavljivanje kršenja. Ti bi interni kanali izvješćivanja trebali biti sigurni, neovisni, posebni i anonimni. Iako je većina država članica donijela posebne odredbe za provedbu tog članka, utvrđeno je nekoliko slučajeva nepravilne provedbe budući da u nacionalnom zakonodavstvu nekih država članica nedostaje jedna od tih zaštitnih mjera ili više njih.

d) Članak 22. – Praćenje

Naposljetku, u skladu s člankom 22. stavkom 1. Uredbe države članice trebale bi zahtijevati od nacionalnih nadzornih tijela da prate i osiguraju usklađenost s Uredbom te da potiču djelotvorno prijavljivanje kršenja njezinih odredaba. Unatoč sveukupno zadovoljavajućoj provedbi te odredbe, zakoni nekoliko država članica ne uključuju praćenje usklađenosti kao jednu od dužnosti njihovih nacionalnih nadzornih tijela. Gotovo sva tijela djelotvorno osiguravaju usklađenost s Uredbom zahvaljujući svojim ovlastima za istragu i sankcioniranje.

C. Utvrđena horizontalna pitanja u vezi s provedbom

Pri procjeni provedbe poglavlja IV. Uredbe Komisija je utvrdila određena horizontalna pitanja koja su zajednička za nekoliko država članica.

Prvo, unatoč izričitom zahtjevu predviđenom Uredbom, provedbenim zakonodavstvom nekoliko država članica ne uspostavlja se jasna obveza za nadležna tijela da surađuju s odgovarajućim tijelima u drugim državama članicama. Nacionalno zakonodavstvo određenih država članica njihovim nadzornim tijelima samo daje pravo na suradnju, no na to ih ne obvezuje. Uz to, čini se da je nekoliko država članica nepravilno provelo tu obvezu jer su je primijenili među različitim nacionalnim tijelima umjesto prekograničnima. Nadalje, nekoliko država članica nije provelo dio odredbe koji se odnosi na obvezu nadležnih tijela da usklađuju svoje djelovanje kad je riječ o prekograničnim slučajevima.

Utvrđeno je i nekoliko nedostataka u pogledu režima odgovornosti pravnih osoba. Opći režim kojim se omogućuje pozivanje na odgovornost pravnih osoba ne može se smatrati usklađenom primjenom članka 17. stavaka 5. i 6. Uredbe. Uredbom se propisuje da se pravne osobe smatraju odgovornima u dva jasno opisana scenarija: 1. ako je kršenje počinila osoba koja ima vodeću poziciju u pravnoj osobi i 2. ako je zbog nedostatka nadzora od strane osobe koja ima vodeću poziciju došlo do kršenja. Stoga pravilna provedba mora uspostaviti jasnu poveznicu između ponašanja fizičke osobe koja ima vodeću poziciju i odgovornosti pravne osobe. Nadalje, u relevantnim provedbenim odredbama određenih država članica ta se obveza

kršenja, osim ako je objavljivanje obvezno prema nacionalnom pravu radi daljnjih istraga ili naknadnih sudskih postupaka.

primjenjuje na užu skupinu osoba nego što je propisano Uredbom, npr. upućivanjem na „osobe koje su članovi upravljačkog tijela”.

S obzirom na konkretna kršenja koja su podložna sankcijama, nacionalnim se zakonodavstvom određenih država članica sankcioniraju samo opetovana, sustavna ili ozbiljna kršenja. Međutim, takva se provedba smatra nepravilnom i djelomičnom jer se njome ne obuhvaća članak 18. točka (c) o „neuspjehu pružatelja platnih usluga da provede djelotvorne postupke utemeljene na riziku, čime se krše članci 8. ili 12.”

Nekoliko država članica također nije primijenilo jedan ili više mehanizama kojima se potiče prijavljivanje kršenja nacionalnim nadzornim tijelima. Većina utvrđenih nedostataka odnosi se na primjerenu zaštitu optužene osobe predviđenu člankom 61. stavkom 2. točkom (c) Direktive o sprečavanju pranja novca.

Kad je riječ o zaštitnim mjerama povezanim s internim kanalima za prijavljivanje kršenja, u nacionalnim zakonodavstvima nekoliko država članica nedostajalo je izričito jamstvo njihove sigurnosti i neovisnosti. Osim toga, osiguravanje samo povjerljivosti izvješćivanja ne može se smatrati pravilnom provedbom zahtjeva o anonimnosti jer zaštita koju nudi povjerljivost nije jednaka onoj koju nudi anonimnost. Uz to, iako u skladu s člankom 21. stavkom 2. interni kanali izvješćivanja trebaju biti „razmjerni prirodi i veličini pružatelja platnih usluga”, neke države članice nisu utvrdile kriterije kojima se uzima u obzir i priroda i veličina pružatelja.

Naposljetku, posebnim odredbama Uredbe zahtijeva se da nacionalna nadzorna tijela, s jedne strane, nadziru sukladnost i, s druge strane, imaju ovlasti za istragu i sankcioniranje. Obveza usklađenosti/praćenja obuhvaća proaktivni nadzor čak i u nedostatku prijave mogućih kršenja. Prema tome, opseg te obveze razlikuje se od obveze istrage navodnih kršenja i sankcioniranja stvarnih kršenja. Stoga bi nacionalne provedbene odredbe trebale izričito obuhvatiti sve te elemente kako bi ih se smatralo pravilnim.

III. Primjena poglavlja IV. Uredbe od strane nacionalnih nadzornih tijela

Uz ocjenu provedbe relevantnih odredaba poglavlja IV. Komisija je analizirala praktičnu primjenu tih odredbi putem ciljanog upitnika upućenog državama članicama i usmenom raspravom s njihovim relevantnim stručnjacima u kontekstu sastanka stručne skupine za sprečavanje pranja novca i financiranja terorizma. Dvadeset i šest država članica dostavilo je odgovore na taj upitnik⁹.

⁹ Austrija, Belgija, Bugarska, Cipar, Češka, Danska, Finska, Francuska, Grčka, Hrvatska, Irska, Italija, Latvija, Litva, Luksemburg, Mađarska, Malta, Nizozemska, Njemačka, Poljska, Portugal, Slovačka, Slovenija, Španjolska, Švedska i Ujedinjena Kraljevina.

Što se tiče uvođenja administrativnih sankcija i mjera, devetnaest nadzornih tijela izvijestilo je da nisu donijela odluke o sankcioniranju zbog kršenja Uredbe. Tri nadzorna tijela ne posjeduju konkretne podatke o mjerama poduzetima u skladu s Uredbom.

Prema podacima koje je primila Komisija, vrlo mali broj nadzornih tijela, primjerice tijela Hrvatske i Latvije, dosad je donio bilo kakve odluke o sankcioniranju zbog kršenja Uredbe. Sankcije koje su nametnula ta tijela sastojala su se, među ostalim, od pisanih upozorenja i novčanih kazni.

U pogledu istraga i nadzornih aktivnosti koje su u tijeku, nekoliko nadzornih tijela, primjerice tijela Češke, Danske, Hrvatske, Latvije, Njemačke, Poljske i Španjolske, izvijestilo je o aktivnostima koje su u tijeku.

Mnoge države članice izvijestile su o provedbi obveze objavljivanja, a neke od njih dostavile su podatke o objavi odluka o sankcioniranju koje se odnose na pravni okvir za SPNFT. Međutim, mali broj odluka o sankcioniranju povezanih s Uredbom utječe na broj relevantnih objava.

U pogledu modaliteta objave nekoliko nadzornih tijela izvijestilo je da se objava provodi „odmah”, „u roku od 24 sata” ili „bez odgode” nakon donošenja odluke o sankcioniranju. Neka nadzorna tijela navela su konačnu narav odluka kao odlučujući čimbenik koji utječe na vremenski odmak. Štoviše, samo trinaest nadzornih tijela objavljuje odluke o sankcioniranju koje su predmet žalbe. Još manje nadzornih tijela objavljuje odluke kojima se izriču mjere istražne prirode.

Kad je riječ o suradnji između nadležnih tijela različitih država članica, većina nadzornih tijela izjavila je da bi u slučaju prijavljenog kršenja koje je povezano s drugom državom članicom o njemu obavijestila odgovarajuća tijela u toj državi. Međutim, većina tih tijela navela je da se nije susrela s takvim slučajem u pogledu Uredbe. Nadalje, nijedno nadzorno tijelo nije izvijestilo o primitku zahtjeva za suradnju koji su konkretno povezani s Uredbom. Osim toga, nijedno nadzorno tijelo nije obavijestilo Komisiju o donošenju odluke o sankcioniranju ili obradi prekograničnih slučajeva u skladu s Uredbom.

Kad je riječ o prijavljivanju kršenja, većina nadzornih tijela izjavila je da im dosad nisu prijavljena nikakva potencijalna kršenja Uredbe. Jedno nadležno tijelo, konkretno tijelo Ujedinjene Kraljevine za financijsko poslovanje, obavijestilo je Komisiju o tome da je Europskom nadzornom tijelu za bankarstvo prosljedilo sva tri potencijalna kršenja Uredbe o kojima je obaviješteno.

Općenito, u upitniku je utvrđena prilično ograničena praktična primjena poglavlja IV. Uredbe. Međutim, kao što su opravdano istaknula nadzorna tijela iz nekoliko država članica, na informativnost i pouzdanost prikupljenih podataka utječu poteškoće pri detaljnoj raščlambi statističkih podataka specifičnih za Uredbu kao i činjenica da je ona na snagu stupila relativno nedavno.

IV. Zaključak

Komisija smatra da je provedba poglavlja IV. Uredbe u državama članicama općenito zadovoljavajuća. Međutim, ne bi trebalo zanemariti utvrđene nedostatke, primjerice horizontalni problem povezan s prekograničnom suradnjom. Ključno je ukloniti sve pravne praznine s obzirom na to da je učinkovita politika sankcioniranja ključna za osiguravanje usklađenosti s Uredbom.

Kad je riječ o primjeni relevantnih odredaba Uredbe, nisu utvrđeni veći nedostaci. U odgovorima na Komisijin upitnik pokazalo se da nacionalna nadležna tijela provode nadzorne aktivnosti povezane s Uredbom i s Direktivom o sprečavanju pranja novca. Skroman opseg njihova sankcioniranja i istražnih radnji u skladu s Uredbom mogao bi biti posljedica opće usklađenosti pružatelja platnih usluga s njihovim pravnim obvezama, ali bit će potrebno dugoročnije praćenje kako bi se isključili eventualni nedostaci nadzornog okvira.

S obzirom na često prekograničnu prirodu pranja novca i financiranja terorizma, od iznimne je važnosti da se pravna obveza nacionalnih nadzornih tijela da surađuju i usklađuju svoja djelovanja, kako je predviđeno Uredbom, pravilno provodi i učinkovito primjenjuje u svim državama članicama.

Komisija će i dalje podupirati države članice u njihovim nastojanjima u provedbi Uredbe te zadržava pravo poduzeti daljnje mjere kako bi osigurala da je sve države članice pravilno provode. Od ključne je važnosti i da nacionalna nadzorna tijela učinkovito primjenjuju Uredbu i pojačaju svoje provedbene aktivnosti.